

32^e Zondag door het Jaar B

Zalig de armen van geest, want aan hen behoort het Rijk der hemelen. (Mt 5,3)

Van leven naar eucharistie

De manier waarop wij iets geven is voornamer dan de inhoud van onze gaven. Het kleine bloempje of de naïeve tekening van een kind weet een moeder te waarderen om al de liefde die er achter steekt. Wanneer die liefde er is, wordt al de rest bijkomstig. Wie iets geeft, zal dan niet spaarzaam berekenen of gierig zijn, noch zijn vrijgevigheid beperken tot wat hij zelf te veel heeft. Hij zal ook best iets kunnen afstaan van wat hij zelf nodig heeft.

Eerste lezing

I Koningen 17,10-16

In die dagen stond de profeet Elia op en vertrok naar Sarefat. Toen hij bij de stadspoort kwam was daar een weduwe hout aan het sprokkelen. Hij riep tot haar: "Wees zo goed en haal voor mij in uw kruik een beetje water; ik zou graag wat drinken." Toen zij het ging halen riep hij haar na: "Wees zo goed en breng ook een stuk brood mee." Zij antwoordde: "Zowaar de Heer uw God leeft, ik heb geen brood meer; alleen nog maar een handvol meel in de pot en een beetje olie in de kruik. Ik sprokkel nu wat hout en ga dadelijk naar huis om voor mij en mijn zoon voor het laatst eten klaar te maken; daarna wacht ons de dood." Elia antwoordde: "Vrees niet, ga naar huis en doe wat u van plan bent maar maak van het meel en de olie eerst een broodje voor mij en breng mij dat; voor uzelf en uw zoon kunt u daarna zorgen. Want zo zegt de Heer, de God van Israël: De pot met meel raakt niet leeg en de kruik met olie niet uitgeput totdat de Heer het weer laat regenen." Toen ging zij heen en deed wat Elia gezegd had en dag aan dag hadden zij te eten, zij en haar gezin. De pot met meel raakte niet leeg en de kruik met olie niet uitgeput naar het woord dat de Heer gesproken had door Elia.

Tweede lezing

Hebreeën 9,24-28

Broeders en zusters, Christus is niet het heiligdom binnengegaan dat – door mensenhanden gemaakt – slechts een symbool is van het waarachtige heiligdom; Hij is de hemel zelf binnengegaan om er nu voor onze zaak bij God present te zijn. Ook hoeft Hij zich daar niet telkens opnieuw te offeren, terwijl de hogepriester, jaar in jaar uit het allerheiligste binnengaat, met bloed dat niet het zijne is. Anders had Christus meerdere malen moeten lijden, vanaf het begin van de wereld; maar in feite is Hij slechts éénmaal verschenen, op het hoogtepunt van de geschiedenis om door zijn offer de zonden te delgen. Het is het lot van de mens éénmaal te sterven en daarna komt het oordeel; zo is ook Christus éénmaal geofferd omdat Hij de zonden van allen op zich had genomen; als Hij een tweede maal verschijnt zal het zijn los van de zonde, om heil te brengen aan allen die naar Hem uitzien.

Evangelie

Marcus 12,41-44

In die tijd ging Jezus in de tempel tegenover de offerkist zitten en keek toe, hoe het volk koperstukken daarin wierp terwijl menige rijke er veel in liet vallen. Er kwam ook een arme weduwe die er twee penningen, ter waarde van een cent in wierp. Hij riep nu zijn leerlingen bij zich en sprak: "Voorwaar, Ik zeg u: die arme weduwe heeft het meest geofferd van allen die iets in de offerkist wierpen; allen wierpen ze er iets in van hun overvloed maar zij offerde van haar armoe al wat ze bezat, alles waar ze van leven moest."

Van eucharistie naar leven

Een gelovige mag van God alles verwachten, en God mag hem alles vragen. Tot dit risico zijn zij beiden verplicht omwille van hun wederzijds vertrouwen. Als een gelovige weet wat echt goed is, zal hij al de rest daaraan willen opofferen. God van zijn kant vertrouwt zozeer op de heldhaftige inzet van de mens, dat Hij het risico wilde lopen zijn eigen Zoon op te offeren om de mens te brengen tot een onvoorwaardelijke gave van zichzelf. Allen die vandaag de dag uitzien naar de wederkomst van Christus lopen ditzelfde risico. Want is het niet de roeping van de Kerk van nu, als een arme weduwe haar aardse zekerheden op te geven om met meer oprechtheid te getuigen van haar geloof in het éne Woord dat leven geeft?

32e Zondag door het Jaar B

Zalig de armen van geest, want aan hen behoort het Rijk der hemelen. (Mt 5,3)

Van leven naar eucharistie

De manier waarop wij iets geven is voornamer dan de inhoud van onze gaven. Het kleine bloempje of de naïeve tekening van een kind weet een moeder te waarderen om al de liefde die er achter steekt. Wanneer die liefde er is, wordt al de rest bijkomstig. Wie iets geeft, zal dan niet spaarzaam berekenen of gierig zijn, noch zijn vrijgevigheid beperken tot wat hij zelf te veel heeft. Hij zal ook best iets kunnen afstaan van wat hij zelf nodig heeft.

Eerste lezing

I Koningen 17,10-16

In die dagen stond de profeet Elia op en vertrok naar Sarefat. Toen hij bij de stadspoort kwam was daar een weduwe hout aan het sprokkelen. Hij riep tot haar: "Wees zo goed en haal voor mij in uw kruik een beetje water; ik zou graag wat drinken." Toen zij het ging halen riep hij haar na: "Wees zo goed en breng ook een stuk brood mee." Zij antwoordde: "Zowaar de Heer uw God leeft, ik heb geen brood meer; alleen nog maar een handvol meel in de pot en een beetje olie in de kruik. Ik sprokkel nu wat hout en ga dadelijk naar huis om voor mij en mijn zoon voor het laatst eten klaar te maken; daarna wacht ons de dood." Elia antwoordde: "Vrees niet, ga naar huis en doe wat u van plan bent maar maak van het meel en de olie eerst een broodje voor mij en breng mij dat; voor uzelf en uw zoon kunt u daarna zorgen. Want zo zegt de Heer, de God van Israël: De pot met meel raakt niet leeg en de kruik met olie niet uitgeput totdat de Heer het weer laat regenen." Toen ging zij heen en deed wat Elia gezegd had en dag aan dag hadden zij te eten, zij en haar gezin. De pot met meel raakte niet leeg en de kruik met olie niet uitgeput naar het woord dat de Heer gesproken had door Elia.

Tweede lezing

Hebreeën 9,24-28

Broeders en zusters, Christus is niet het heiligdom binnengegaan dat – door mensenhanden gemaakt – slechts een symbool is van het waarachtige heiligdom; Hij

is de hemel zelf binnengegaan om er nu voor onze zaak bij God present te zijn. Ook hoeft Hij zich daar niet telkens opnieuw te offeren, terwijl de hogepriester, jaar in jaar uit het allerheiligste binnengaat, met bloed dat niet het zijne is. Anders had Christus meerdere malen moeten lijden, vanaf het begin van de wereld; maar in feite is Hij slechts éénmaal verschenen, op het hoogtepunt van de geschiedenis om door zijn offer de zonden te delgen. Het is het lot van de mens éénmaal te sterven en daarna komt het oordeel; zo is ook Christus éénmaal geofferd omdat Hij de zonden van allen op zich had genomen; als Hij een tweede maal verschijnt zal het zijn los van de zonde, om heil te brengen aan allen die naar Hem uitzien.

Evangelie

Marcus 12,38-44

In die tijd gaf Jezus bij zijn onderricht ook deze waarschuwing: "Wacht u voor de schriftgeleerden, die graag in lange gewaden rondlopen, die zich laten groeten op de markt, belust zijn op de voornaamste zetels in de synagogen en op de ereplaatsen bij de maaltijden, maar die de huizen der weduwen opslokken terwijl ze voor de schijn lange gebeden verrichten; over deze mensen zal een strenger vonnis worden uitgesproken."

Hij ging tegenover de offerkist zitten en keek toe, hoe het volk koperstukken daarin wierp terwijl menige rijke er veel in liet vallen. Er kwam ook een arme weduwe die er twee penningen, ter waarde van een cent in wierp. Hij riep nu zijn leerlingen bij zich en sprak: "Voorwaar, Ik zeg u: die arme weduwe heeft het meest geofferd van allen die iets in de offerkist wierpen; allen wierpen ze er iets in van hun overvloed maar zij offerde van haar armoe al wat ze bezat, alles waar ze van leven moest."

Van eucharistie naar leven

Een gelovige mag van God alles verwachten, en God mag hem alles vragen. Tot dit risico zijn zij beiden verplicht omwille van hun wederzijds vertrouwen. Als een gelovige weet wat echt goed is, zal hij al de rest daaraan willen opofferen. God van zijn kant vertrouwt zozeer op de heldhaftige inzet van de mens, dat Hij het risico wilde lopen zijn eigen Zoon op te offeren om de mens te brengen tot een onvoorwaardelijke gave van zichzelf. Allen die vandaag de dag uitzien naar de wederkomst van Christus lopen ditzelfde risico. Want is het niet de roeping van de Kerk van nu, als een arme weduwe haar aardse zekerheden op te geven om met meer oprechtheid te getuigen van haar geloof in het éne Woord dat leven geeft?